

OHEŇ & KOV
PRVÁ KNIHA

Metal Slinger

Vládca kovu

RACHEL
SCHNEIDER

Vládca kovu

Rachel Schneider

Prvá kniha série Oheň a kov

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Rachel Schneider: Metal Slinger preložila Eva Piarová.

Translation © 2025 by Eva Piarová

Zodpovedná redaktorka: Jana Števlíková

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

METAL SLINGER (BOOK OF FIRE & METAL SERIES)

Copyright © 2024 by Rachel Schneider

All rights reserved.

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover Design by Murphy Rae

Cover Art: Velvet Background © Si-27star/

Depositphotos; Dagger © Aaronruten/Depositphotos;

Dark Water Bubbles © Antonmatyukha/Depositphotos;

Flowers © Eclecticanthology/Creative Market; Merona

Island Font © Krismagraph/Creative MarketDepositphotos; Dagger ©AA

Interior illustrations: bubbles © kichikimi/Shutterstock

Grafická úprava: Design Amorandi

Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-64-2

EAN 9788069010642

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Pre moju mamu, ktorá mi vysnila svet.

1. kapitola

„**A** k nájdeme cestu,“ potvrdím plán. Kai prikývne. „Áno, ale nik nepôjde sám.“ Plavé vlasy si zviaže do drdola navrchu hlavy a pozrie na Messera. „Dohodnuté?“

Messer sa na Kaia usmeje v odraze maličkého zrkadla zaveseného nad umývadlom, zatiaľ čo si rukou šúcha čerstvo oholenú bradu. „Bojíš sa, že sa zabavíme aj bez teba?“

„Môžeš byť aspoň na desať minút vážny?“ pokarhá ho Kai.

Obchodná loď sa nakloní a všetci sa pridržíme toho, čo máme poruke.

Keď sa začne narovnávať, zapotácam sa a ruka mi dopadne na jednu z latrín. Znechutene si odfrknem a rýchlo vstanem. Plecom odtlačím Messera a dlane ponorím do zvyšku jeho mydlovej vody. Čím viac sa blížíme k pevnine, tým je vzdúvanie vln prudšie. Aj preto sa ostatní kadeti zhromaždili na palube a nedočkavo vyzerajú súš, ktorú väčšina z nich uvidí po prvý raz v živote.

Messer svojmu najlepšiemu kamarátovi položí ruku na plece, aby ho upokojil. „Bud’ odídeme všetci spolu, alebo neodíde nik.“

Kai v jeho očiach zahliadne ojedinelý náznak sebaovládania, vďaka čomu sa prestane mračiť, a podá mi uterák na ruky.

Mám pocit, že stále nie sú čisté, no vytesním to z mysle. Nič s tým nezmôžem.

„Myslíte na to, že potrebujeme najmä vyhodnotiť situáciu,“ povie. „Posúdiť svoje možnosti. Na pevninu sa pokúsime vyšúpiť len vtedy, ak si budeme absolútne istí, že nás nik neprichyťí.“

„Pre mňa to nebude žiadny problém,“ odvetí Messer s dlaňou priloženou na hrudi. „No vy dvaja v tomto smere príliš nevyvíkate.“

Pozriem na neho v odraze zrkadla a prevrátim oči. „Aj tebe sa raz minie šťastie.“

Pokúšam sa skrotiť prameň, čo mi vyklzol z vrkoča, no je to márne. Vlasy ma nikdy nepočúvali, dokonca ani pri narodení, keď sa namiesto plavej hlavy, ktorá je príznačná pre náš ľud, zjavila moja medená.

Zhora sa ozýva čoraz viac hlasov a spolu so záplavou krokov k nám cez strop dreveného trupu lode doliehajú nadšené výkriky.

Kai ma schmatne za plecía a otočí tvárou k sebe. „Naším hlavným cieľom je zhodnotiť situáciu,“ zopakuje a pustí ma. „Takže sa neunáhli. Naskytnú sa nám aj ďalšie príležitosti.“

Neviem sa rozhodnúť, či sa snaží presvedčiť mňa alebo seba. Odkedy pred storočím vyhnali Alahanov z pevniny, trh sa koná len raz ročne. A existujú iba dve skupiny Alahanov, ktorým je udelená výsada zúčastniť sa na ňom: strážcom, ktorí pomáhajú pri obchodovaní a nosení tovaru, a budúcim absolventom výcviku. Kadetov je dokopy päťdesiatšesť a väčšina z nás pevninu najbližšie uvidí až o niekoľko desaťročí, ak vôbec.

Dnešok pravdepodobne predstavuje našu jedinú nádej.

„Mali by sme ísť hore, než si niekto všimne, že tam nie sme.“ Messer si na tvár znova nasadí svoj typický úsmev. „Och, a možno som Aurore povedal, že sa k nám dnes môže pridať.“

S Kaiom si vymeníme podráždené pohľady. Pokúsime sa namietat, no Messer je rýchlejší – prejde cez podpalubie, a ešte

než ho dosiahneme, vybehne hore schodmi. Pri pohľade, ktorý sa nám naskytne, nám však všetky námietky odumrú na perách.

Pevnina.

Na priepastné rozdiely medzi skalnatým pobrežím a našim domovom postaveným v korunách alahanských stromov ma nemohlo nič pripraviť. Všetky ilustrácie a maľby, ktoré som videla, v porovnaní so skutočnosťou blednú.

Zatiaľ čo sa pomaly približujeme, vzrušená vrava utíchne, akoby všetci upadli do tranzu.

Ešte nikdy som sa necítila tak nepodstatne, tak ničotne ako teraz, keď natáhujem krk, aby som obsiahla celú tú veľkoleposť. A potom to zbadám. Prasklinu v skalnom útese, ktorá ho rozdeľuje vo dvojce, akoby sa krajinu pokúsil rozpoliť sekerou akýsi obor.

„Neskutočné...“ zamrmle Messer.

Trh sídli v trhlíne na obrovskom doku. Rozprestiera sa od jednej skalnej steny k druhej, siaha tak hlboko, kam až dovidíme, a predstavuje neutrálne územie, kde sa my Alahania stretávame s ľuďmi z Kenty.

Zabralo niekoľko ďalších hodín, kým sa našej malej flotile podarilo preplávať pomedzi vlnolamy a zakotviť. Strážcovia vytiahnu lodnú lávku, aby mohli muži vyložiť náklad rýb, ktoré sme po ceste ulovili do vlečných sietí. Zatiaľ čo jeden z našich veliteľov na všetkých šteká rozkazy, oni ich vyťahujú z vody a vyhadzujú na pristavené kentské vozy, aby sme ich vymenili za čokoľvek potrebné, čo je kapitán s kráľom schopný vyjednať. Zvyčajne je to pšenica a plodiny.

Na tento deň som čakala celý svoj život, spolovice presvedčená, že obyvatelia pevniny sú len akýsi mýtus. Preplnené mólo však dosvedčuje, že to tak nie je.

Kent'ania oblečení v sýtych farbách a vo zvláštne strihaných látkach sú pravdepodobne tie najkrajšie stvorenia, aké som keddy videla. Súdiac podľa mrmlania mojich spolužiakov na pa-

lube lode, kde čakáme, kým príde rad aj na nás a budeme sa môcť vylodiť, sú rovnako ohúrení ako ja.

„Nedajte sa oklamať ich pekným oblečením a šperkami,“ dohovára nám náš vedúci výcviku Gramble, zatiaľ čo s rukami spojenými za chrbtom pochoduje sem a tam po palube. „Sú nemilosrdní ako kraky obrovské.“

Prevrátenie očí si radšej odpustím. Nič nevie nahnať taký strach ako kraky obrovské, ktoré vraj objavili v najvzdialenejších častiach oceána. Netušíme, kde prebývajú ani kde sa tu vzali. Jediným dôkazom ich existencie sú opustené lode, ktoré po útoku nechávajú bezcieľne blúdiť bez jedinej duše na palube. Hovorí sa, že telá námorníkov sťahujú pod hladinu a nikto ich už nikdy neuvidí. Teda, pokiaľ po nich vôbec nejaká loď zostane. Počas dospievania som počúvala, ako si moji spolužiaci šepkajú, že práve kraky mi vzali rodičov, no podľa mňa je to len rozprávka na strašenie alahanských detí. Predstava čierneho chápadla vinúceho sa cez okno izby vystraší aj tie najspurnejšie deti. No na rozdiel od kraka obrovského, čo vraj dokáže stiahnuť celú loď na dno oceána, Kent'ania vyzerajú...

... ako bežní ľudia. Nevie, čo som čakala, no vôbec mi nepripadajú ako tí ostrieľaní kentskí bojovníci z našich hodín dejepisu. Ten národ, ktorý po nemilosrdnej vojne spolu s obyvateľmi troch ďalších území vyhostil Alahanov na more hádam len s oblečením, čo mali na sebe, a s hŕstkou lodí. Zástup kentských vojakov lemujúcich dok a rozostavených po celom trhu však skutočne pôsobí, akoby nám nechcel dovoliť vkročiť na pevnú pôdu. Bližšie nás už k pevnine nepustia – iba na tento dok vznášajúci sa na hladine mora.

Zažmurím proti slnku a na promenáde zbadám Kaia. Vylodil sa hneď na začiatku, aby vydal rozkazy strážcom zo svojho oddielu. Zlatisté vlasy mu na spánkoch stmavli od potu. Pohľad mu zaletí ku Kent'anom a k lodiam, potom na krátky moment pozrie hore na mňa. Vyzerá... úžasne.

Kai sem mohol prísť so svojím ročníkom absolventov alahanských strážcov už pred rokom, no s bláznivým pokusom dostať sa na pevninu počkal, až kým sa k nemu budeme môcť pridať aj ja s Messerom.

Gramble pokračuje v pokynoch: „Keď vstúpime do doku, držte sa svojej skupiny. Nezokupujte sa viac ako štyria, no ani menej ako dvaja. Buďte priateľskí, ale nie príliš. Prišli sme sem v pokoji obchodovať, nie robiť si nepriateľov, rozumiete?“

Všetci prikývneme.

Gramble do dlane každého z nás pustí štyri medené mince zo svojho mešca. „Nemiňte ich všetky naraz.“ Na tvári sa mu zjaví ojedinelý, no kyslý úsmev, potom odstúpi, aby nám zavrel na odchod. „Byť Alahanom!“ zvolá s pästou pritlačenou k hrudi.

V pozdravoch aj rozlúčkach, od sústrastí po blahoželanania. Sme jednotní.

Jednohlasne zopakujeme pokrik – *byť Alahanom* –, rozpustíme formáciu a po lávke zídeme do doku za Gramblom. Srdce mi v hrudi divo búši. Vrhnem letmý pohľad na Kaia, na svojich spolužiakov, ktorí sú vycvičení na to, aby zostali pokojní a nedali najavo nijaké emócie. Majú nečitateľné výrazy, ktoré sú pravým opakom zmesi paniky a nadšenia, čo koluje v žilách mne.

Po týždňoch strávených plavbou po otvorenom mori mi drevené laty na promenáde pripadajú ako tvrdé skaly. Keď vo vzduchu zacítim vôňu jedla a korenín z Trhu, prázdny žalúdok sa mi skrúti.

Kai podíde ku mne, k Messerovi a Aurore. Určite vidí, ako sa vo mne búria emócie, pretože mi nakrátko stisne zápästie, aby ma povzbudil. Chvíľku sa snažím vytesniť všetko, čo sa okolo nás odohráva, sústredím sa na jeho dôverne známe sivé oči, ktoré vyzerajú celkom ako moje – to je jediná črta, čo ma s našim národom spája. V očiach priateľa nachádzam bezpečie a útechu.

„Neviem, ako vy,“ prehovorí Kai, ústa pomaly rozťahuje do svojho typického úsmevu a snaží sa ním uvoľniť napätie, „ale ja mienim nájsť najbližší stánok, ktorý nepredáva ryby, a najesť sa do prasknutia.“

Jeho dobrá nálada sa preženie celou našou skupinkou a ozve sa pár súhlasných zamrmlaní. Ku Kaiovi všetci vzhliadajú ako k rodenému vodcovi, budúcemu kapitánovi Alahanov.

Len vďaka nemu tu môžem byť aj ja. Do stráže vyberajú iba veľmi málo žien a s ohľadom na mojich rodičov – teda ich absenciu – by som sa o túto pozíciu nikdy nemohla uchádzať, nieto ešte byť prijatá.

Messer plesne Kaia po pleci, na tvári sa mu rozťahne úsmev od ucha k uchu. „Tak na čo čakáme?“

Obrátíme sa k promenáde a prezrieme si obchodníkov lemu-júcich obe strany doku. Na každom stánku visí zástava reprezentujúca rodinu, ktorá sem prišla len kvôli dnešku – jediné-mu dňu obchodovania. Zvedavo skáčem pohľadom od stánku k stánku, prezerám si vystavené jedlo, šaty, šperky aj rôzny iný tovar.

Všade hliadkujú kentskí vojaci, sú vyzbrojení dýkami a meč-mi v pošvách, telá im chráni brnenie. Niektorí majú kovové prilby, ktoré im zahaľujú celú tvár okrem tenkého priezoru na oči. Práve tí mi pripadajú, akoby ani nepatrili do tohto sveta, pretože za lesklým kovom sa môže skrývať čokoľvek a kto-koľvek.

Jeden z nich prejde okolo nás a cez priezor si prísne premeria Kaia od hlavy až po päty. Kai zostane uvoľnený, no ja si všim-nem, že napriek pokojnému zovňajšku ho vojakov odsudzujú-ci pohľad podráždi. Premýšľam, či si vojak uvedomuje, že sa pozerá na kapitánovho syna, ktorý sa nepotrebuje obliekať do drahých šiat ani zdobiť sa šperkami.

V Aurorinom hlase zaznie pohrdanie: „Preháňajú, veď pri sebe nesmieme mať ani jeden ostrý predmet.“ Na neďaleko stojaceho vojaka zazrie so zdvihnutým obočím.

Všimnem si jej neoblomný pohľad a ani sa nečudujem, že sa vojak odvrátil prvý.

„Aurora,“ napomenie ju Kai, „som prvý Wrenov potomok, ktorý navštívil Trh. Je od nich rozumné, že sa na to pripravili.“

Prevráti oči. „To my sme prišli na nepriateľské územie.“

„Máme pol dňa, než nás znova naženú do toho väzenia, čo sa tvári ako loď, a ja ho teda určite nemienim premrhať zízanim,“ vyhlási Messer a uštipne Auroru do boku. „A okrem toho všetci dobre vieme, že ty na zastrašenie ľudí nepotrebuješ ostré predmety.“

Aurora sa mu snaží capnúť po pleci, no on sa jej so smiechom uhne. Kai mi prstami ľahučko prejde po chrbtici, aby ma popohnal, vedie ma popri zástupe vojakov a na znak úcty im prikyvuje.

Neopätujú mu to. Možno sú Kent'ania rovnakí ľudia ako my, ale jednoznačne sú zasrane neslušní.

„Netvár sa tak, Brynn.“

Prinútim sa uvoľniť svaly a ústa vytočím do rozpačitého úsmevu. „Bolo by menej urážlivé, keby nám rovno napľuli do tváří.“

„Prišli sme sem v mieri,“ pripomenie mi Kai, no ich zbrane a chladné pohľady svedčia o inom.

Musíme sa im podriaďovať – práve tým, ktorí nás vyhostili – a dokonca máme oceniť ich veľkorysosť, ďakovať im, že povolili náš vzájomný obchod, akoby práve oni nemohli za to, že sa neustále ocitáme na pokraji hladomoru.

Messer nás zavedie k neďalekému stánku, v ktorom ponúkajú široký výber pečiva, ovocné torty, koláče a pletenky s cukrovou polevou. Každému z tých koláčov venovali pekári množstvo času aj pozornosti a mne sa pri tom pohľade nahrnú do úst sliny.

Messer buchne na drevený pult všetky štyri medené mince, čím zaujme predavačku pozornosť. „Dajte mi všetko, čo si za to môžem dovoliť.“

Všetky obavy, ktoré vo mne Messerova prílišná horlivosť vzbudzovala, sa rozplynú, keď mladá žena pri pohľade na jeho nákazlivý úsmev pookreje. Tmavé vlasy si zastrčí za ucho a s prízvukom zdôrazňujúcim samohlásky sa ho spýta, či má rád sušené slivky.

Bez akéhokoľvek pomyslenia na výcvik v kultúrnej ohľaduplnosti, ktorý sme podstúpili, Messer flirtujúco rozťahne pery do úsmevu. „Zjem čokoľvek, čo je dostatočne zasypané cukrom, zlatko.“

Ak dobre vidím, predavačkine pehavé líca zaliala červen. Striebornými a zlatými krúžkami má ozdobené uši, obočie a takmer každý prst na rukách. Rozloží navoskovaný papier a zabalí doň kúsok z každého pečiva. Messer balíček okamžite roztrhá a do úst si napchá prvé pečivo – samozrejme v celku.

Zatiaľ čo mu pri prežúvaní z brady opadáva cukor, slastne zavzdychá, vďačne kývne predavačke a s plnými ústami, ktoré si zakrýva dlaňou, povie: „Ste bohyňa.“

Farba v jej lícach nadobudne ešte sýtejší odtieň a gesto mu opätuje. Zdá sa, že Messer dokáže očariť všetky ženy bez ohľadu na to, či sú Kentanky alebo Alahanky.

Nato sa dievča pozrie na mňa, svoju ďalšiu zákazníčku, a ja premýšľam, čo si vybrať. Láka ma inšpirovať sa Messerom a všetky mince minúť na koláče. Ten levanduľový musí byť vynikajúci, no zbadám aj priam božsky vyzerajúcu čokoládovú kocku.

Kai sa nahne ponad moje plece, a keď mi začne šepkať do ucha, z jeho dychu mi na krku naskočia zimomriavky. „Možno som nadobudol nejaké mince navyše, no nemôžem to potvrdiť ani vyvrátiť.“

Tvárim sa, že ma jeho blízkosť nijako nerozhodila, a pevný pohľad upieram na tovar pred sebou. „Od rozmazaného kapitánovho syna by som nič iné ani nečakala.“

Kaiov otec je k svojmu jedinému dedičovi jednoznačne zhovievavý.

Uchechtne sa. „Možno som rozmazaný, no aj veľmi štedrý,“ povie hlbokým hlasom. *Sprisahanecky*. „Kúp si, čo len chceš.“

A tak si vyberiem štyri čokoládové kocky, jednu pre každého. Podržíme ich vo vzduchu ako na prípitok.

„Byť Alahanom!“ zvolá Messer.

„Na to, že sme sa dostali z tej prekliatej lode,“ doplním.

Aurora sa zaškľabí. „Tak s tým súhlasím.“

Všetci si z koláča odhryzneme poriadne kusisko a zavzdycháme blahom. Ja som si však odhryzla priveľa, preto mi polovica mäkkej kocky spadne na zem.

„Do zajačích bobkov!“ zafrflem.

Messer pokrčí nos. „Vždy keď to vyslovíš, znie to strašne divne.“

Keď sa začne rozpadávať aj Aurorin koláč, rýchlo si ho natlačí do úst. „A ani to nedáva zmysel.“

Oprášim si ruky a myknem plecami. „Preto to tak rada požívam.“

Nájdeme stánok, v ktorom predávajú černicový čaj, a kým sa prechádzame po Trhu, pochutnávame si na sladkostiach. Nezdá sa, že Kent'ania sú v našej prítomnosti takí ostražití ako ich vojaci. Len sa k nám správajú, akoby sme boli neviditeľní, až kým sa neocitnú v našej bezprostrednej blízkosti – potom nás jednoducho tolerujú.

Uchvacujú ma sukne a šaty, čo tu niektoré ženy nosia. Majú rôzne dĺžky aj farby, pri chôdzi pomedzi stánky a pri práci im šuštia okolo nôh, niektoré sú ozdobené korálikmi a drahokmami.

Nikdy som sa veľmi nezamýšľala nad tým, čo nosím, no teraz si nemôžem pomôcť – zdá sa mi, že mojím jednoduchým nohaviciam a blúzke niečo chýba. Dokonca ani môj vrkoč gaštanových vlasov vyťahovaných od slnka, čo mi splýva na chrbát, sa nemôže rovnať prepracovaným vrkočom a upraveným vlasom kentských žien.

Kai nasleduje môj pohľad a drgne do mňa plecom. „Si členkou alahanskej stráže – pekne sa obliecť ti v boji nijako nepomôže.“

„Iba ak by si sa chcela zosmiešniť,“ dodá Messer. Všetechň somár.

Myslím, že bojovať v šatách by nebolo také absurdné ako to, že vojaci v tejto neznesiteľnej horúčave nosia na hlave obrovské kovové vedrá.

Prechádzame sa po promenáde a obzeráme sa na všetky strany, či nenájdeme únikovú cestu na pevninu. Vojaci rozmiestnení po obvode doku, ktorým sa za chrbtami týči chladný útes, slúžia len ako zbytočná ukážka sily. Útes je hladký a bez akýchkoľvek kazov. Nie je v ňom žiadny výstupok, do ktorého by sa dali zaprieť nohy, ani prasklina, po ktorej by sa dalo vyliezť.

„Nejako to sem všetko predsa musia priniesť.“

Kai na Messerovo konštatovanie nezareaguje. Ani nemusí. Všetci sme dospeli k tomu istému bezútešnému záveru: že sa odtiaľto pravdepodobne nedostaneme.

Nikdy.

Kráčame ďalej, až kým nezbadáme dav okolo provizórneho tanečného parketu uprostred doku, a pretlačíme sa dopredu. Na malom pódiu hrá kapela na husliach, harmonikách a bubnoch. Okolo tancujúcich žien povievajú sukne.

Nemôžeme od nich odtrhnúť pohľady. Tanečníci vytvárajú páry, potom sa zase rozdelia, a ešte než im spočinie pohľad na nových partneroch, chytia ich za ruky. Na tvárach im žiaria úsmevy, srší z nich spokojnosť a pesnička zatiaľ naberá tempo. Je stále rýchlejšie a rýchlejšie, až kým tanečníci takmer nestíhajú. Až vtedy si všimnem, že občas sa aj pomýlia – niektorí zabudnú kroky, nechytia sa za ruky, iní sa potknú.

Pesnička náhle doznie a s ňou ustrnú aj tanečníci. Dav vypukne v jasot, a tak sa k nim s potleskom pridáme, tanečníci sa smejú, klaňajú jeden druhému a lúčia sa. Okolo mňa prejde

akási žena, tak natiahnem ruku, aby som prstami prešla po látke jej sukne. Je to len letmý dotyk, no mám pocit, akoby mi pomedzi prsty pretekala voda.

Osamotený huslista začne hrať pomalšiu melódiu a niekoľko párov zostane na tanečnom parkete, kde sa pomaly kníšu do rytmu.

Kai ma chytí za ruku. „Zatancuj si so mnou.“

Prekvapene zdvihnem obočie. „Tu?“

To by bolo nehanebné porušenie zásad zdržanlivosti, čo patrí k príkazom, ktoré sa zaviazá dodržiavať každý v Alahé, hneď ako v dvanástich rokoch dokončí základnú školu. Zakazujú akýkoľvek intímny kontakt, a to až do pripútavacieho obradu, pomenovaného po spriaznenom pute z legend, ktorý sa koná v ten istý rok, ako človek dosiahne osemnásť rokov.

Najčastejšie ide o strategické manželstvo, dohodu vyjednanú medzi rodinami, a nie o zväzky z lásky. Pôvodne zásady slúžili na kontrolu rozmnožovania medzi blízkymi pokrvnými líniami, no teraz sa nimi snažia zastaviť úbytok obyvateľstva. Keď sú ľudia nútení brať sa v mladom veku, je väčšia pravdepodobnosť, že splodia deti.

Kai sa na mňa pobavene pozrie. „A kto by nás udal? Moji vlastní vojaci?“

Poobzerám sa a zbadám, že z davu kapelu pozoruje množstvo Alahanov. Obrátim sa k Messerovi a podám mu svoj nápoj. Ako zvyčajne nechám Kaia, aby ma odviedol na tanečný parket. Zaujmem miesto na plošine, ktorú za tie roky stihlo vyhladiť množstvo tanečných krokov, a ostatné dvojice nám venujú decentné úsmevy.

„No tak,“ hlesne Kai a prstom mi podvihne bradu k svojej tvári, „sme tu len ty a ja.“

Roztancuje ma v pravidelnom rytme a upiera na mňa pohľad. Bez poletujúcej látky náš tanec nepôsobí tak čarovne, no zavriem oči, snažím sa spomaliť myšlienky a svoje telo prinútim vlniť sa spolu s Kaiovým. Sústredím sa na jeho ruku zvierajúcu

júcu môj bok a vôňu domova, ktorú cítim z jeho pokožky, a...
Och, bohovia, tie steny sú strašne vysoké...

„Brynn, pozri sa na mňa,“ požiada ma.

Poslúchnem ho a otvorím oči.

„Vždy ťa budem ochraňovať.“

Myslí si, že sa bojím napomenutia – a vzhľadom na tvrdé následky, ktoré porušenie jednej z alahanských dohôd prináša, by som sa aj mala –, no ťažká práca ani pobyt v cele ma nedešia.

„Nebolo by to prvý raz, čo by sme sa ocitli v cele,“ poviem ľahostajne. „Ani druhý.“

Asi sa nepretvarujem dosť presvedčivo, pretože Kai sa pri nenápadnej zmienke o tom, ako nás naposledy odsúdili na noc v kamennej cele, ani nepousmial. Vtedy sme zo šnúry na sušenie ukradli spodnú bielizeň a priviazali ju k stĺpu s alahanskou vlajkou, čo stojí uprostred Paluby. Za ten trest nám to vôbec nestálo.

Naozaj však nie som pripravená na slová, ktoré vysloví vzápätí: „Požiadal som rodičov, aby mi dovolili vybrať si na pripútavacom obraze teba.“

Srdce mi zamrie. „Prečo by si to robil?“ odvetím rozochveným hlasom.

„No tak, Bry,“ povie a pohľad mi zavrta do očí, „musela si vedieť, že sa to stane.“

Pokrútim hlavou.

Nikdy som sa ani len neodvážila dúfať, že by som sa mohla vydať, nieto ešte nájsť skutočné spriaznené puto. Naučila som sa tie myšlienky zatlačiť, uzavrieť ich v sebe tak hlboko, že si ani nie som istá, kde sú uložené.

Kai si môže vyberať z viacerých dievčat z dobrých rodín, ktoré sa usilujú o manželstvo s ním. Ja nemám žiadnu rodinu. Žiadne veno. Žiadny záujem vydávať sa. Som celkom posledná na zozname.

Prečo by si vybral mňa?

„Budúci vodca Alahy si predsa nemôže za ženu zobrat' vyvrhel'ku.“

Zatne zuby, no pokračuje: „Vieš, že neznášam, keď si tak hovoríš.“

„Ale presne to som, Kai.“

„Nie, nie si.“

Zovrie ma silnejšie, no netlačí na mňa. Prezerám si ho, snažím sa odhadnúť, čo má za lubom, no v jeho pohľade nenájdem nič okrem očakávania.

„Si bystrá, pracovitá a neuveriteľne krásna,“ vyhlási s dôrazom na každom slove, aby ma uistil o ich pravdivosti. „Moji muži si šepkajú tvoje meno poza môj chrbát, pretože predomnou by sa nikdy neodvážili priznať, že ti chcú dvoriť.“

Z jeho vyhlásenia mi hrud' zovrie ako vo zveráku, no ďalej mu hľadím do očí. Kai je mojím najlepším priateľom už od nepamäti. Pred ostatnými ma musel obraňovať pravdepodobne častejšie, než predomnou priznal, ibaže nikdy ani len nenašiel, že by si ma chcel vziať. Nie takto.

Omráčené pokrútim hlavou. „Myslíš to vážne?“

Sklopí ku mne pohľad. „Chceš, aby som to myslel vážne?“

Zastaneme. Celý život som čakala na tento deň, na šancu prísť na každoročný Trh – a on mi práve teraz povie niečo *takéto*?

Zaškripem zubami a sotím ho. Neustúpim, a tak to spravím znova, no silnejšie. Zaspätkuje k páru za nami, no nepreruší očný kontakt, ani keď o krok ustúpim.

Prižmúri oči. „Brynn...“

Umlčím ho zdvihnutím ruky. Znova otvorí ústa, no ja nepočujem, čo hovorí, pretože sa rýchlo otočím a náhlím sa davom preč. Snažím sa odtiaľ uniknúť a striasť zo seba váhu všetkých pohľadov, čo sa na mňa upierajú.

2. kapitola

Prenikla som hlbšie do Trhu.

Nado mnou sa týčia steny útesu po stranách doku, zaclávajú slnko a vrhajú tieň na stánky. Vzduch je tu akýsi iný – nasýtený a zemitý. Pripomína mi vôňu, ktorá predznamenáva dážď. Moju obľúbenú.

Predajné stánky sa tu tlačia bližšie k sebe. Je tu menej ľudí, viac miestnych ako Alahanov. Zbadám sviečky, med aj pozlátené a vzorované kameninové výrobky, ako stvorené pre kráľovskú rodinu. Bolo by hotové rúhanie, keby sa k nim čo i len priblížil rybáci guláš, ktorý sme jedli po ceste.

Obchodník v stánku s ručne maľovaným kameninovým riadom ku mne nepristúpi. Je mu jasné, že nepatrím k jeho bežným zákazníkom, no kým obdivujem ručne zdobené tanieriky, usmeje sa na mňa. Sú na nich vyobrazené srny, králiky aj líšky – zvieratá, ktoré žijú na súši.

V porovnaní s nimi moje náčrty uhlíkom nestoja za nič.

K stánku podíde žena v šatách po kolená, a tak ustúpim, nech neprekážam. Vtedy si všimnem toho muža. *Znova.*

Prvý raz som ho zahliadla pred niekoľkými minútami. Keď som prechádzala okolo neho, na okamih sa nám stretli pohľady, no aj za tú chvíľku som si toho všimla dosť: jeho postoj s rukami prekríženými cez hrud', ako mu pohasol úsmev, keď

ma zbadal, aj to, že rozhovor, ktorý viedol so svojím kentským spolubojovníkom, náhle stíchol.

Má tmavé vlasy aj oči, jednu nosnú dierku mu zdobí zlatý krúžok. Vytuším, že jeho pery sú zvyknuté vyslovovať kruté slová – a možno tak pôsobí jeho celkové vystupovanie: v jeho kráse totiž badať čosi bytostne surové.

Som presvedčená, že odvtedy ma prenasleduje. Kráčam ďalej, nechcem dať najavo, že o ňom viem, prejdem však na druhú stranu doku, aby nás delila väčšia vzdialenosť. Poskytne mi to dostatok priestoru, aby som v prípade potreby vedela zareagovať, no nie toľko, aby ma začal podozrievať. Obrátim sa a vyrazím späť k lodiam.

Čo spravíš teraz?

Samozrejme, aj on prejde na druhú stranu a kráča pár krokov za mnou. Hruď mu zdobí kožený popruh plný dýk. Je na ňom vyšitý kentský emblém, čo svedčí o jeho bohatstve a vysokej hodnosti. Rýchlo si prezriem okolie. Nevidím ani jedného Alahana. Kamkoľvek upriem pohľad, samí Kent'ania.

Obzriem sa ponad plece.

Tentoraz sa ani nepokúša skryť svoj záujem, upiera na mňa tmavé oči, a zatiaľ čo sa prediera davom, týči sa nad hlavami ostatných.

Možno ma sleduje, pretože som sama. V hlave mi zaznie Gramblovo upozornenie, že sa máme presúvať v skupinkách, no intuícia mi napovedá čosi iné – vníma ma ako korisť.

Pridám do kroku, obehnem rad najbližších predajcov a až potom sa znova rýchlo obzriem ponad plece. Tentoraz pohľad neodvrátim, chcem mu dať najavo, že som si ho všimla a nebojím sa ho.

Má tú drzosť, že sa usmeje. Ten jeho úškrn, taký zlomyseľný, ako aj nádherný, ma znepokojuje. Možno si len užíva, keď môže zastrašovať alahanské dievčatá.

Zastavím sa pri náhodnom stánku a dúfam, že ak ho budem ignorovať, prestane ho to baviť.

„Hľadáte nejakú konkrétnu farbu?“ spýta sa ma žena za pul-
tom.

Ani sa nepozriem, čo predáva, len pokrútim hlavou a vykro-
čím ďalej. Tvárim sa, že si prezerám stánky, zakaždým ich
zopár preskočím a snažím sa dostať bližšie k začiatku prome-
nády.

Keď zbadám dvoch alahanských vojakov, ktorí by ma začu-
li, keby som vykrikla, napätie zo mňa vyprchá. Nato v dave
zahliadnem Messerove lesklé vlasy a potom aj Kaia, spoločne
sa prepletajú pomedzi ľudí a hľadajú ma. Za nimi kráča Auro-
ra, bez najmenšieho záujmu si odpája z pohára.

Opäť sa obzriem a uľaví sa mi ešte viac, pretože vojaka
nikde nevidím. Zakývam na Messera, ktorý plesne Kaiovi
po pleci a ukáže na mňa. Zatiaľ čo čakám, kým sa ku mne
pretlačia pomedzi ľudí, aby sme sa znova nerozdelili, všim-
nem si, že v najbližšom stánku predávajú drahokamy. Od
vybrúsených visiacich klenotov sa odráža svetlo a na dok aj
kamenný útes za ním vrhá dúhové odlesky. Podídem bližšie
a končekmi prstov prejdem po kamienku, ktorý vyzerá ako
morské sklo.

„Krásny, však?“ nadhodí obchodník, v jeho hustej brade sa
objaví úprimný úsmev.

Spomeniem si na tie štyri medené mince, ktoré mám stále vo
vrecku, a spýtam sa: „Koľko stojí?“

„Sú to veľmi vzácne kamene,“ odvetí, do ruky vezme jeden
z menších. „Vyskytujú sa len v hlbokých baniach a je náročné
ich nájsť. Tento je za jednu zlatku.“

Predstava, ako si niektorý z nich zavesím na okno svojej
izby, sa okamžite rozplynie. „Sú naozaj nádherné,“ hlesnem
sklamane.

S porozumením prikývne. Než stihnem vykročiť ďalej, na
ruke mi pristane čiasi dlaň. Prudko sa nadýchnem, pretože
nado mnou sa týči vojak, v tmavých očiach mu planie hnev
a nedovolí mi pohnúť sa.

„Zlodejka,“ zasyčí, jeho hlas sa odráža od stien kaňonu.

Pokrútim hlavou, spolovice na svoju obranu, spolovice nevertecky. Snažím sa vytrhnúť si ruku spod tej jeho, no nedarí sa mi. „Nič som neukradla.“

„Vážne?“ Vyhrnie mi rukáv tuniky, zvrtnie mi dlaň a odhalí svetlozelený priesvitný kameň v nej. „A toto je čo?“

Zalapám po dychu. „To si mi tam vložil ty.“

Jeho temné oči sa zavrtávajú do mojich. „Nazývaš ma klamárom?“

„Áno,“ odpoviem a odmietam pred jeho panovačným uprým pohľadom ustúpiť.

Peвнеjšie mi zovrie zápästie. „Počul som, že Alahania ľuďom, ktorí porušia ich prevzácne dohody, odsekávajú končatiny. Ako to funguje? Odsekli by zlodejke len prst alebo celú ruku?“

Cez stisnuté zuby zavrčím: „Nič som neukradla.“

Chvíľu si ma prezerá, očami preskakuje medzi mojimi. Netuším, čo v nich hľadá, keďže obaja vieme, že túto pascu na mňa nastražil on.

Okolití predajcovia aj kupci prerušia jednanie, aby mohli sledovať predstavenie.

Muž odvráti pohľad ako prvý, odkašle si a pokynie niekomu za mojím chrbtom. „Tak teda ruku.“

Ďalší vojak ma odtiahne od stánku.

„Toto je absurdné!“ Metám sa, aby som uvoľnila jeho zovretie na mojom páse, no vojak ma nadvihne, a tak sa nemôžem zaprieť do zeme. „Nie som zlodejka!“

Muž, čo ma obvinil, zahne za stánok a vedie nás poza rad obchodníkov. Vojak ma položí na zem pred kamennú stenu, ktorá sa pred nami týči ako spiaci obor. Z jej len stopu vzdialeného povrchu vyžaruje teplo. Ešte nikdy som sa nedostala bližšie k tomu, aby som sa dotkla súsie.

Zboku sa mi do tváre zabodne pohľad tmavých očí môjho žalobcu. „Polož ruku na stenu,“ prikáže mi.

Kým premýšľam nad svojimi možnosťami, ani len nežmurknem. Desaťročie tréningu by nado mnou malo prevziať kontrolu každú chvíľu, no keď sa mi do chrbta opierajú pohľady polovice davu na promenáde, uvažuje sa mi ťažko. Ruch Trhu za mnou sa utíši do slabého šumu.

Nadýchnem sa, aby som sa upokojila, a všetko ustrnie. Potom vojakovi, ktorý ma drží, z celej sily dupnem na nohu a zároveň si z jeho zovretia vytrhnem ruku. Rozhodí ho to natoľko, že sa mu vymaním, no pri tom prudkom pohybe stratím rovnováhu a spadnem do náručia tmavookého Kent'ana.

Rýchlo ma otočí na mieste, krk mi zovrie predlaktím a pritlačí mi k nemu čepeľ. Keby sa mi o kožu neopierala ostrá hrana noža, jeho rýchlosť a schopnosti by ma ohúrili, no panika mi znemožňuje logicky premýšľať nad čímkoľvek iným než nad tým, ako sa z tejto šlamastiky dostať.

Očami pátram po Kaiovi, v dave preskakujem z jednej tváre na druhú, no nič nevidím. Pohľad mi opätujú len cudzinci.

Muž mi do ucha šepne rozkaz, aby som ho počula iba ja, z čoho mi po chrbte prebehnú zimomriavky. „Polož ruku na stenu.“ Predsa len sa so mnou nezahráva, ako som si myslela.

Napriek ostriu čepele pokrútim hlavou. „Prečo to robíš?“

Už ho nebaví čakať, kým ho poslúchnem. Namiesto toho mi voľnou rukou schmatne roztrasenú dlaň, priloží ju na teplý kameň a pritlačí svojou.

Telom mi prebehne bolesť, akú som ešte nikdy nezažila. Horúčava mi spaľuje ruku aj hrud', trupom prechádza až do nôh. Je ako živý prúd podobný tomu, čo dokážu vytvoriť elektrické úhory prebývajúce v koraloch pri Alahe, no tisícnásobne horší.

Zvriesknem.

Potom bolesť mihnutím oka zmizne.

Prudko roztvorím oči, výkrik mi odumrie v hrdle a prudko vydýchnem. Kľáčim, drevo doku mi odiera píšťaly. Vrátia sa mi všetky vnemy. Do mojej zastretej mysle preniká mrmlanie

a šokované hlasy. Dlane si zdvihnem k tvári – uľaví sa mi, keď zistím, že sú obe stále pripojené k môjmu telu.

Ale tá bolesť...

Pohľad zdvíham čoraz vyššie až k vojakovej tvári. Vyzerá rovnako ohromene, ako sa ja cítim, zíza na mňa doširoka roztvorenými očami, zadržiava dych.

Ponad prítomných sa ozve Kaiov hlas: „Pusti ju!“

Vojak však odo mňa neodtrhne pohľad, srší z neho niečo medzi úžasom a strachom.

„Povedal som,“ dožaduje sa Kai hlasom, ktorý používa len zriedka na umlčanie davu, „aby si ju pustil.“

Vojak pomaly obracia hlavu k nemu, zatiaľ čo pohľad stále upiera na mňa, no keď ním napokon spočinie na Kaiovi, ohromený výraz mu z tváre zmizne a nahradí ho chlad. „Toto na mňa nezaberie,“ odvetí hlbokým pokojným hlasom. „Tu si bezmocný.“

Snažím sa pozviechať na nohy, no zrádzajú ma. Nemôžem sa obzrieť a zistiť, ako sa Kai tvári, avšak podľa toho, ako naňho vojak neochvejne zíza, tuším, že sa to neskončí dobre. V ruke si nadhodí dýku, čím chce Kaiovi pripomenúť, že proti nemu a jeho mužom sme bezmocní.

„Pusti ju,“ zopakuje Kai, no už o čosi zmierlivejšie než predtým.

Vojak nadvihne obočie. „Nepatrí ti.“

Na okamih sa všetko utíši, no vľavo od nás sa zrazu ozve hlasný lomoz. Messer preskočí práve prevrhnutý stánok, na zem dopadajú sklené poháre plné džemov. Keď zozadu zaútočí na môjho druhého väzniteľa, nastane chaos.

Využijem príležitosť, načiahnem sa za nožom, ktorý má vojak pripevnený na stehne, a plynulo mu ním presekнем pätu. Zvrieskne od bolesti a dopadne na jedno koleno vedľa mňa. Snaží sa ma schmatnúť, no ja sa zoširoka zažením, čím ho prinútim vyhnúť sa nožu, ktorý presviští len pár centimetrov od jeho tváre. Vďaka tomu stihnem presunúť svoju váhu, pri-

čom si dávam pozor, aby som sa nedotkla povrchu kamennej steny, a sťažka sa postavím.

Vojak ku mne zdvihne pohľad. „Nerob to,“ povie tónom s nádychom zúfalstva.

To, ako sklúčene na mňa upiera oči, kým sa snaží postaviť na jednu nohu, ma prinúti zaváhať, no nezastaví ma to.

Vycíti, že sa chystám ujsť, a tak na ostatných kentských vojakov zakričí: „Nedovoľte, aby ušla z doku!“

Potkynam sa k Messerovi, ktorý stále zápasí s druhým vojakom. Keď zbadá, že sa k nemu blížim, prevalí sa naňho a pästou mu vrazí do tváre, až muž stratí vedomie. Ponáhľa sa ku mne a objíme ma okolo pása, aby mi pomohol stáť vzpriamene.

Kai nás zbadá a snaží sa nám preraziť cestu cez dav. Do roztržky sa zapojili aj iní Alahania, a tak sa urputne snažíme dostať všetkých svojich ľudí späť k lodiam.

„Si v poriadku?“ spýta sa ma Kai, keď ma podoprie z druhej strany.

Nemíňam energiu na odpoveď, plne sa sústredím na svoje kroky, zatiaľ čo sa mi pomaly vracajú sily. Utekáme na koniec doku k alahanským vlajkám. Kent'ania pred nami uskakujú, je z toho hotový exodus.

„Čo sa, dočerta, stalo?“ kričí Gramble, kým nám beží naproti, a pohľadom ponad naše hlavy sleduje rozzúrený dav kentských vojakov, ktorý nám je v päťách.

Na vysvetlenie však nepočká a ženie kadetov k najbližšej lávke. Pozdĺž doku sa rozostavia alahanskí vojaci, aby pre našich ľudí náhliacich sa na lode vytvorili poslednú obrannú líniu.

Kai na tej provizórnej hranici ustrnie. „Kde je Aurora?“

Messer zastaví tak náhle, až mi narazí do chrbta, a kým po nej pátra, hrud' sa mu prudko nadvihuje. „Myslel som si, že je hneď za nami.“

Dokom otrasie výbuch, po ktorom všetci popadajú na zem. Hodnú chvíľu mi piští v ušiach. Padajú na nás trosky a kusy dreva, preto si rukami chránim hlavu, až kým všetky neklesnú

k zemi. Messer mi pomôže postaviť sa, ja si odhrniem vlasy z tváre a Kai ma schmatne za ramená.

„Som v poriadku,“ poviem im, vlastný hlas počujem len tlmene. „Čo vy?“

Nemáme čas o tom debatovať, pretože Gramble na nás neustále kričí, aby sme sa nalodili. Aj kentskí vojaci sa za nami zdvíhajú zo zeme. Polovica z nich je dezorientovaná, pretože vdýchla dym z kúdolu, ktorý sa valí k oblohe z útrob Trhu. Druhá polovica znova vyrazí za nami a prahne po pomste.

Messer ma postrčí k lodi. „Idem pohľadať Auroru.“

Uprostred kroku však zastane, pretože Aurora sa v tej chvíli vynorí spoza rohu. Ľahostajne kráča k nám a drží pritom ten istý pohár, s ktorým som ju videla predtým.

„Napadlo mi, že by sa nám hodil náskok,“ vyhlási, a keď prechádza okolo šokovaného Messera, žmurkne naňho.

Kým stúpa po lávke, všetci prítomní ju sledujú.

Kai potrasie hlavou a postrkuje ma vpred. „Musíme ísť.“

Posádka horlivo vyťahuje lávky a lode odrazí od doku. Vyplávame práve včas na to, aby sme videli, ako sa celý Trh zrúti.

Značnú časť promenády vrátane ľudí zhltne morská hladina.

Bežím k sťažňu a z posledných síl naň začnem liezť. Kai na mňa volá, no ja sa nezastavím, potrebujem získať lepší výhľad na napáchané škody. Na takú skazu som však vôbec nebola pripravená. Aurore sa podarilo priamo uprostred Trhu vytvoriť dieru veľkú ako dve lode. Vo vode sa ocitli stovky ľudí, snažia sa chytiť jeden druhého a čohokoľvek, na čo natrafia.

Storočie obchodovania a mieru... *v troskách*. Už niet návratu. Musíme sa pripraviť na odvetu.

Uvedomím si, že dlaň stále zatínam do päste. Sklopím pohľad a zistím, že v roztrasenej ruke pevne zvieram vojakov nôž.